

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **J. S.**, zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Hybernská 9, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o starobní důchod, ke kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2005, č. j. 43 Cad 20/2005 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se sídlem v Praze 1, Hybernská 9, **s e s t a n o v í** částkou 1161 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) ze dne 14. 3. 2005, č. x, byl žalobci přiznán od 1. 1. 2005 starobní důchod podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění (dále jen „ZDP“), a to v celkové výši 10 683 Kč měsíčně s odůvodněním, že výše důchodu sestává ze základní výměry, která činí 1400 Kč měsíčně a procentní výměry, která činí 9283 Kč měsíčně; procentní výměra se přitom stanoví procentní sazbou z výpočtového základu (VPZ), který činí 13 166 Kč, přičemž jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 31 851 Kč. Procentní výměra důchodu tak ku dni vzniku nároku na důchod za 47 roků pojištění činí 70,50 % VPZ, což je právě částka 9283 Kč měsíčně. Protože procentní výměra důchodu vypočteného podle zákona č. 100/1988 Sb., by činila pouze 4020 Kč, náleží žalobci procentní výměra vypočtená podle zákona č. 155/1995 Sb. ve výše stanovené částkou 9283 Kč měsíčně.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání tohoto rozhodnutí s tím, že procentní výměra starobního důchodu měla být při souběhu s plným invalidním důchodem zvýšena o 5,4 %, tj. o 502 Kč měsíčně podle ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb. (o zvýšení důchodů v roce 2005). Žalobce namítal, že podle uvedeného nařízení se ze zákona zvyšují všechny starobní důchody přiznané od 1. 1. 2005 o 5,4 %, což žalovaná v jeho případě nerespektovala a neprovedla tuto úpravu pro souběh důchodů plného invalidního a starobního. Navrhoval, aby z tohoto důvodu bylo přezkoumávané rozhodnutí zrušeno a žalované uložena povinnost zvýšit žalobci od 1. 1. 2005 procentní výměru důchodu na 9785 Kč měsíčně.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na správnosti svého rozhodnutí a uvedla že žalobci byl přiznán starobní důchod od 1. 1. 2005, přičemž základní výměra byla stanovena ve výši 1400 Kč měsíčně v souladu s ustanovením § 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb. Žalovaná zdůraznila, že podle ustanovení § 1 tohoto nařízení vlády se valorizace procentní výměry důchodu týkala pouze důchodů přiznaných před 1. 1. 2005, takže starobní důchody přiznané od 1. 1. 2005 se v procentní výměře nezvyšovaly. Dále uvedla k dalším námitkám žalobce, že vykonával základní vojenskou službu od 1. 10. 1962 do 10. 10. 1964, přičemž tato doba je dobou pojištění podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. p) ZDP a byla žalobci plně započtena. Dobu základní vojenské služby nelze pro výpočet důchodu vyloučit jako dobu náhradní, neboť nespadá do rozhodného období po 31. 12. 1985. K nesouhlasu žalobce se zápočtem vyloučených dob za dobu pobírání nemocenských dávek od 3. 10. 2004 do 31. 12. 2004 žalovaná uvedla, že nárok na starobní důchod splněním věkové podmínky vznikl žalobci dnem 17. 11. 2004. Doby pobírání nemocenských dávek lze rozdělit na dobu od 3. 10. 2004 do 16. 11. 2004 a dále od 17. 11. 2004 do 31. 12. 2004. Dobu pojištění však lze započíst pouze do 16. 11. 2004, nikoliv však dobu pojištění po vzniku nároku na starobní důchod. Vyplacený částečný invalidní důchod za dobu od 1. 6. 1989 do 31. 12. 1995 byl započten žalobci zcela v souladu s ustanovením § 3a vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 302/1997 Sb. s přihlédnutím k počtu vyloučených dob za jednotlivé roky. Žalovaná navrhovala, aby žaloba byla zamítnuta, neboť výměra starobního důchodu žalobce byla stanovena zcela v souladu s platnými právními předpisy.

Krajský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť se ztotožnil se závěrem žalované, že starobní důchod žalobce byl vyměřen zcela v souladu s platnou právní úpravou. Připomněl, že ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb., jehož se žalobce dovolával, se vztahuje jen na případy, kdy jde o nároky na výplatu dvou či více důchodů různého typu, tj. na jedné straně starobního nebo plného invalidního či částečného invalidního důchodu (tzv. důchodů přímých) a na straně druhé důchodu vdoveckého nebo sirotčího (tzv. důchodů pozůstalostních). Při souběhu přímého a pozůstalostního důchodu se pak vyplácí vyšší důchod v plné výši a z dalšího určitá část podle zásad uvedených v ustanovení § 59 ZDP. Na takto upravené důchody (čili na tento jejich souběh) se vztahuje zvyšování důchodů v roce 2005 podle § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb. U žalobce se však jednalo o situaci zcela jinou, kdy jako poživatel částečného invalidního důchodu byl uznán plně invalidním, a proto požádal dne 8. 11. 2004 o plný invalidní důchod. Nárok na tento důchod mu vznikl zpětně ke dni 26. 10. 2001 a došlo tak k souběhu nároku na výplatu dvou dávek, v tomto případě plného invalidního důchodu a částečného invalidního důchodu; přiznaný plný invalidní důchod byl vyšší a nárok na částečný invalidní důchod tudíž zanikl. Dále došlo k situaci, že žalobce splnil ke dni 17. 11. 2004 podmínky nároku na starobní důchod, o nějž požádal dne 2. 12. 2004, jakož i o následnou výplatu, a to od 1. 1. 2005. Starobní

důchod byl v souladu se žádostí žalobce přiznán od 1. 1. 2005, správně se základní výměrou 1400 Kč měsíčně a procentní výměrou v částce 9283 Kč měsíčně, celkem tedy ve výši 10 683 Kč měsíčně. Jelikož tento důchod byl vyšší než plný invalidní důchod (10 005 Kč měsíčně) postupovala žalovaná podle názoru krajského soudu správně, když v souladu s ustanovením § 58 ZDP rozhodla, že plný invalidní důchod nebude vyplácen, neboť došlo k zániku nároku na plný invalidní důchod. Jde o úpravu nároku na výplatu dvou přímých důchodů, nejde však o souběh dvou důchodů (přímého a pozůstalostního), na který by se vztahovalo ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované je v souladu se zákonem a žalobu proto podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž zpochybňoval správnost postupu žalované, pokud neprovedla valorizaci jeho starobního důchodu od 1. 1. 2005, ačkoliv byl nejdříve příjemce částečného invalidního důchodu od 1. 6. 1989, plného invalidního důchodu od 26. 10. 2001 a navazujícího starobního důchodu od 1. 1. 2005, tedy poživitelem dávky nepřetržitě od 1. 6. 1989 bez přerušení. Dovožoval z toho, že mu tak vznikl nárok na zvýšení důchodu ve smyslu § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb.

K žádosti žalobce byl mu usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 12. 2005, č. j. 43 Cad 20/2005 – 59, ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce – advokátka JUDr. Irena Slavíková. V doplňku kasační stížnosti se uvedená zástupkyně dovolává důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. jiné vadě řízení před soudem, měla-li za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pokud jde o první z namítaných důvodů kasační stížnosti uvádí zástupkyně stěžovatele, že Krajský soud v Praze nesprávně posoudil právní otázku, a to použití a aplikaci § 58 a násl. zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a nařízení vlády č. 565/2004 Sb. Poukazuje na ustanovení § 1 zmíněného nařízení vlády, podle něhož se důchody starobní, plné invalidní, částečné invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. 1. 2005 zvyšují od splátky důchodu splatné po 31. 12. 2004 tak, že základní výměra se zvyšuje o 90 Kč měsíčně a procentní výměra důchodu se zvyšuje od 5,4 % výměry důchodu, která náležela ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje. Dále poukazuje též na § 3 odst. 2 téhož nařízení vlády, podle něhož, je-li důchod upraven pro souběh s jiným důchodem nebo s příjmem z výdělečné činnosti, upraví se při změně výše vypláceného důchodu, která souvisí s důvody úpravy důchodu, zvýšení procentní výměry důchodu podle té výše procentní výměry, která náleží ode dne změny. Dodává, že stěžovatel dne 8. 11. 2004 požádal o plný invalidní důchod, kde nárok na tento důchod mu vznikl ke dni 26. 10. 2001. Následně dne 2. 12. 2004 požádal o přiznání starobního důchodu, který mu byl přiznán ke dni 1. 1. 2005 ve výši 10 683 Kč, a to i na základě souběhu nároku na výplatu plného invalidního a starobního důchodu podle § 58 ZDP. Z toho stěžovatel dovozuje, že ke dni 1. 1. 2005 mu byl starobní důchod upraven pro souběh s jiným důchodem přiznaným před 1. 1. 2005 (plným invalidním důchodem), přičemž nařízení vlády č. 565/2004 Sb. nedefinuje a neupravuje, který z přiznaných důchodů je určující pro splnění lhůty uvedené v § 1, ve smyslu § 3 odst. 2. Starobní důchod byl upraven pro souběh s plným invalidním důchodem podle § 58 zákona č. 155/1995 Sb., když nárok na plný invalidní důchod byl stěžovateli přiznán před 1. 1. 2005 a souběhem se starobním důchodem následně zanikl, ale ještě před 1. 1. 2005. Stěžovatel má za to, že pod pojem „změny“ použitý v § 3

odst. 2 uvedeného vládního nařízení je zapotřebí subsumovat právě souběh jednotlivých důchodů. Za použití gramatického a logického výkladu právních norem je patrné, že v tomto případě postačuje, aby jeden z důchodů, které byly upravené podle § 58 souběhem, vznikl před 1. 1. 2005, tj. byl přiznán (v případě stěžovatele plný invalidní důchod) a tím vzniká žalované povinnost valorizovat vzniklý starobní důchod podle § 1 písm. b) téhož nařízení vlády. Nárok stěžovatele, aby byl jeho starobní důchod, resp. jeho procentní výměra, zvýšen od 5,4 % je tudíž zcela oprávněný. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žádného z tvrzených pochybení se Krajský soud v Praze při posouzení věci nedopustil.

Z obsahu správního spisu (dávkového spisu) a zdravotní dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení v Kladně bylo zjištěno, že rozhodnutím žalované ze dne 5. 4. 1991 byl žalobci přiznán od 1. 6. 1989 částečný invalidní důchod. Ke stěžovatelově žádosti ze dne 8. 11. 2004 o plný invalidní důchod byl posouzen lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Kladně stěžovatelův dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a posudkem uvedeného lékaře ze dne 25. 11. 2004 byl stěžovatel uznán plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) ZDP pro Běchtěrevovu nemoc V. stadia. Datum vzniku plné invalidity bylo stanoveno zpětně na den 26. 10. 2001. Rozhodnutím žalované ze dne 8. 2. 2005, č. x, byl stěžovateli přiznán (rovněž zpětně) od 26. 10. 2001 plný invalidní důchod původně ve výši 8413 Kč měsíčně, jehož výše byla dále valorizována od měsíce prosince 2001 v souvislosti s vládou prováděnými zvýšeními důchodů, a to včetně zvýšení podle nařízení vlády č. 565/2004 Sb. Stěžovateli bylo sděleno, že od ledna 2005 činí plný invalidní důchod 10 005 Kč měsíčně a že výplata náležela od 8. 11. 2001, tj. 3 roky zpětně od podání žádosti ze dne 8. 11. 2004. Z žádosti o starobní důchod, sepsané dne 2. 12. 2004 a doručené Okresní správě sociálního zabezpečení v Kladně 30. 12. 2004 (žalované byla tato žádost doručena 25. 1. 2005) požádal žalobce o přiznání starobního důchodu od 1. 1. 2005 s tím, že výdělečná

činnost skončí dne 31. 12. 2004. Poznamenal, že v řízení je rovněž žádost o plný invalidní důchod. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2005, č. x, byl pak stěžovateli přiznán starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. od 1. 1. 2005, a to ve výši 10 683 Kč měsíčně.

Z takto podchyceného skutkového stavu krajský soud při rozhodování o přezkoumání napadeného rozhodnutí stěžovatele vycházel, přičemž vzal za nesporný způsob výpočtu a výši částečného invalidního důchodu, plného invalidní důchodu a také starobního důchodu stěžovatele. Poznamenal, že řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2005, jímž byl stěžovateli přiznán plný invalidní důchod bylo po zpětvzetí návrhu stěžovatelem zastaveno. Předmětem přezkumu se tudíž stala námitka žalobce, že v jeho případě jde o souběh důchodů (starobního a plného invalidního) a že z tohoto důvodu měla u starobního důchodu, přiznaného od 1. 1. 2005, upravena nejen základní výměra, ale i procentní výměra o 5,4 % podle nařízení vlády č. 565/2004 Sb., a to od lednové splátky roku 2005.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovanou a s Krajským soudem v Praze, že požadované zvýšení procentní výměry důchodu starobního stěžovateli nenáleží. Stěžovatel si totiž nesprávně vykládá pojem „souběh nároků na důchody a jejich výplatu“ podle § 58 ZDP, jakož i formulaci užitou v ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb. „je-li důchod upraven pro souběh s jiným důchodem“.

Zákon č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění připouští některé typy souběhů nároku na důchody, resp. souběhy nároku na jejich výplatu, jiné typy souběhů však vylučuje. Ustanovení § 58 vychází z principu, že při souběhu nároků na výplatu dvou či více důchodů stejného druhu nebo stejného typu náleží důchod jediný, zatímco při souběhu nároků na výplatu dvou či více důchodů různého typu náleží především (s jistou modifikací) důchod vyšší (nejvyšší) v plné výši a z dalšího jen určitá část. Typem důchodů se přitom rozumějí po rozdělení šesti druhů důchodů, které zákon o důchodovém pojištění rozeznává, dvě trojice, a to jednak důchody přímé (tj. starobní, plný invalidní a částečný invalidní) a jednak důchody pozůstalostní (tj. vdovské, vdovecké a sirotčí). Z uvedeného nutno zdůraznit, že jsou-li splněny podmínky nároku na výplatu více důchodů stejného druhu nebo typu, vyplácí se jen jeden důchod, a to vyšší. Jak již bylo poznamenáno důchod plný invalidní, částečný invalidní a starobní jsou důchody téhož typu a při splnění podmínky nároku na výplatu více důchodů, v případě stěžovatele plného invalidního a starobního, se vyplácí jen jeden důchod a to ten vyšší, což je v případě stěžovatele důchod starobní. Dnem úpravy výplat důchodů pro souběh zanikají pak nároky na důchody, které se nevyplácejí.

Jak správně uvedl již krajský soud v odůvodnění svého rozsudku, u stěžovatele se jednalo o situaci, kdy jako poživatel částečného invalidního důchodu byl uznán plně invalidním, požádal o plný invalidní důchod a nárok mu vznikl ke dni 26. 10. 2001. Došlo tak ke splnění podmínek nároku na výplatu těchto dvou dávek, a protože přiznaný plný invalidní důchod byl vyšší než vyplácený částečný invalidní důchod, nárok na výplatu částečného invalidního důchodu k témuž dni zanikl. Ke dni 17. 11. 2004 splnil však navíc stěžovatel podmínky pro vznik nároku na starobní důchod, o který požádal od 1. 1. 2005. Starobní důchod mu byl od požadovaného data přiznán, správně se základní výměrou 1400 Kč měsíčně a v procentní výměře takové výše, která byla zcela a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o důchodovém pojištění. Protože žalovaná v řízení zjistila, že přiznaný starobní důchod – 10 683 Kč měsíčně – je vyšší než plný invalidní důchod, který k témuž datu činil 10 005 Kč měsíčně, postupovala zcela v souladu s ustanovením § 58 ZDP a začala vyplácet jen jeden ze stejných typů důchodu, a to důchod vyšší, v daném

případě starobní. V případě stěžovatele se rozhodně nejednalo o úpravu starobního důchodu pro souběh s důchodem jiným, jak má na zřeteli ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb., navazující na ustanovení § 1 uvedeného právního předpisu. K tomu nutno zdůraznit, že podle § 1 zmíněného vládního nařízení se důchody starobní, plné invalidní, částečné invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí, přiznané před 1. 1. 2005, zvyšují od splátky důchodu splatné po 31. 12. 2004 (tedy od lednové splátky důchodu v roce 2005) tak, že základní výměra důchodu se zvyšuje od 90 Kč měsíčně a procentní výměra důchodu se zvyšuje od 5,4 % výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje. Toto ustanovení by se nepochybně týkalo (a také se tak stalo) plného invalidního důchodu stěžovatele, avšak i po zvýšení tohoto důchodu o zde uvedené částky nedosahoval plný invalidní důchod té výše, jako nově přiznaný starobní důchod stěžovatele, který byl přiznán až od 1. 1. 2005. Podle § 3 odst. 2 téhož nařízení vlády, je-li důchod upraven pro souběh s jiným důchodem nebo s příjmem z výdělečné činnosti, upraví se při změně výše vypláceného důchodu, která souvisí s důvody úpravy důchodu, zvýšení procentní výměry důchodu podle § 1 písm. b), a to podle té výše procentní výměry důchodu, která náleží ode dne této změny. Jak již bylo výše uvedeno úprava důchodu pro souběh s jiným důchodem nepřichází v úvahu při souběhu nároku na výplatu dvou či více důchodů stejného druhu nebo stejného typu; zde náleží důchod jediný, a to ten vyšší. Úprava pro souběh s jiným důchodem přichází v úvahu jen při souběhu důchodů přímých na straně jedné a pozůstalostních na straně druhé, (ostatně ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády navazuje na odst. 1, který se týká právě jen zvýšení procentní výměry důchodů pozůstalostních). Souvisí s postupem uvedeným v § 59 ZDP, podle něhož jsou-li současně splněny podmínky nároku na výplatu starobního, plného invalidního nebo částečného invalidního důchodu (na straně jedné) a na výplatu vdovského nebo vdoveckého důchodu a nebo sirotčího důchodu, vyplácí se nejvyšší důchod v plné výši a z ostatních důchodů se vyplácí polovina procentní výměry. Jen na takto upravené důchody – na jejich souběh – se vztahuje i zvýšení důchodu v roce 2005 podle § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 565/2004 Sb. v návaznosti na § 1 téhož ustanovení.

Protože stěžovateli nebyl přiznán starobní důchod před 1. 1. 2005 a nebyl mu upraven pro souběh s jiným důchodem ve smyslu ustanovení § 59 zákona o důchodovém pojištění, nemohlo mu být přiznáno zvýšení ve výši 5,4 % procentní výměry ve smyslu citovaného nařízení vlády. Pokud z této úvahy krajský soud při svém rozhodování vycházel, nelze mu vytýkat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ani nebylo zjištěno, že by přezkoumávaný rozsudek trpěl nepřezkoumatelností, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tak, jak mu vytýká stěžovatel.

Kasační stížnost byla proto shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšné žalované nemohla být náhrada nákladů řízení přiznána, neboť to vylučuje ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s.; ostatně z obsahu spisu nevyplývá, že by žalované jakékoliv náklady řízení vznikly.

Odměna zástupkyně stěžovatele advokátky JUDr. Ireny Slavíkové, byla stanovena částkou 1161 Kč, a to za 3 úkony právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/96 Sb. (§ 11 odst. 1 písm. b) a f) a odst. 3), a to za první poradu s klientem

včetně přípravy a převzetí zastoupení, studium spisu a sepis odůvodnění kasační stížnosti. K tomu byla přiznána náhrada hotových výdajů (3 x 75 Kč) podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a zvýšení této částky o 19 %, neboť zástupkyně stěžovatele prokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 uvedené vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu